

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MYRIAM HARRY

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΥΤΟ τὸ βράδυ κοινοβιάσαμε γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀξιοματιῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὴς ἀποικίες.

Ἐξάφνα, ὁ λοχαγὸς Κιστάλ, ὁ ὁποῖος μόλις πρὸ μῆς ἔδωκόμαδος εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ Μαρόκο, ἀρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

«Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὑπηρετοῦσα ὡς ὑπολοχαγὸς στὸ ἔκτο σύνταγμα τῆς Σαίγκον. Ἡ Σαίγκον εἶνε μιά ἡσυρὴ πόλις μὲ ἄσπρα, κατακάθαρα σπιτία καὶ παράξενους μικροὺς ναοὺς.

Ὁ στρατόμας μᾶς ἦταν ἐν εὐχάρῳ κτίριω μὲ μεγάλα παράθρα καὶ μὴν ἀπέραντη αἰθὴ.

Ἐγὼ καὶ ὁ λοχαγὸς Νταρθὶλ μέναμε διατεφρῶς σ' ἓνα στρατιωτικὸ περίπτερο, τὸ ὁποῖον ῥησοῦσαν δεξιά, καθὼς ἐπιταῖνε κανεῖς στὴν αἰθὴ τοῦ στρατόνωνος.

Στὴν ὑπηρεσία μᾶς, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἰθαγενῶν, εἶχαμε καὶ ἀρετὲς γυναῖκες.

Ἡ γυναῖκες τῆς Σαίγκον δὲν εἶνε καθόλου ὁμορφες, εἶνε ὅμως τόσο χαριτωμένες, τόσο λεπτοκαμομένης κ' εὐλόγητες, ποὺ μᾶς γοητεύαν, ὅταν τίς βλέπαμε νὰ τρέχουν καὶ νὰ παίζουν στολισμένες μὲ λουλούδια τὸν δάση ποὺ ἀπλωνόντουσαν γύρω στὴν πόλι.

Πολλὲς φορὲς, γιὰ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μᾶς, τίς βάζαμε νὰ χορεύουν μπροστὰ μᾶς.

Αὐτὲς τότε, φροντίζαμε τὰ πολυχρώμα φορεμάτα τους καὶ τὰ κωνικά καπέλλα τους, ἐξόρσαν χτυπώντας ρυθμικά τὰ γυμνά πόδια τους στὴ σκόνῃ, ἐνῶ, ὀλόγηρα ἀπ' αὐτὲς, καμμιὰ δεκαριά ἰθαγενεῖς μουσικοὶ ἀραβισμένοι σὲ ἡμιζύλιο, συνῶδειναν τὸ χορὸ τους μὲ τοὺς ἡχοὺς τῶν ὄργάνων τους.

Ἐνα ἀπόγευμα, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ γυμνάσια, εἶδα μεταξὺ αὐτῶν κ' ἓνα ὁμορφο κορίτσι μὲ κατάμαυρα μάτια καὶ ἄσπρα σάν μαγαριτάρια δόντια, ποὺ μοὺ ἔκανε εὐθὺς εἰς ἀρχὴς ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

Ἡ νέα αὐτὴ, καθισμένη σταυροπόδι σὲ μιά γωνία, μασοῦσε ἓνα κομματιὶ μετελὴ— ἓνα εἶδος πεπερόριζας—καὶ μόλις μὲ εἶδε μοὺ χαμογέλασε μὲ πολλὴ χάρη.

Ὅταν ὥραμα τὸ λοχαγὸ Νταρθὶλ γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα, χαμογέλασε καὶ μοὺ εἶπε:

— Δὲν ξέρεις τὴ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου»;

Καὶ μοὺ διηγήθηκε πῶς ἔτυχε νὰ τὴ γνωρίσῃ.

Μιά νύχτα, καθὼς ἦταν ξαπλωμένος στὸ χορβιάτι του, ἀκουσε ὄρθως κάτω ἀπ' τὸ παράθρο του, Σηρώθηκε τότε καί, κινιζάροντας ἀπὸ τὸ παράθρο, εἶδε αὐτὸ τὸ κορίτσι νὰ λούζεται μέσα στὴ μικρὴ στέγνα τῶν στρατιωτῶν, κάτω ἀπὸ τ' ἄσμενιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἐκεῖνη τὴ νύχτα, μοὺ εἶπε τελειώνοντας ὁ Νταρθὶλ, μοὺ γάνηξε τόσο ὁμορφή, τόσο ἐλκυστικὴ, ὥστε θάρροῦσα πῶς ἔβλεπα μπροστὰ μου μιά νεραΐδα τοῦ παραμυθιοῦ. Γοητευμένος, ἐνθουσιασμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπροσδόκητο νυχτερινὸ θέαμα, δὲν ἔξελοῦσα τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω τῆς...

Ὅταν τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας ζήτησα ἀπὸ τὸ Νάυ, τὴν ὁδινάντα μου, πληροφορεῖσαι γιὰ τὴ «Νεραΐδα», μοὺ εἶπε, χαμηλώνοντας τὰ μάτια του μὲ ντροπὴ, πῶς ἦταν ἡ γυναῖκα του.

Ὁ Νάυ ἦταν ἓνας μιάς ἀπὸ μὴτέρα Κινεζὰ καὶ πατέρα Ἀναμίτη. Ἦταν ἓνας ἀσχημὸς ἀνδρᾶς μὲ μικρὰ, ποικιλὰ μάτια ἐλέφαντος καὶ δόντια χοιρίλια.

Ὁ λοχαγὸς Νταρθὶλ ὄσπασον τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ ὡς μάγειρο, μὲ σηνὰ τὸν κοροῖδενε καὶ τὸν ταπεινῶνε μπροστὰ στὴν ἰδια τὴν γυναῖκα του. Τὰ εἶλεγε ἔξωφρα ὅτι ἡ γυναῖκα του— ἡ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου», ὅπως τὴν εἶλεγε ὀσπεινόμενος—τοῦ ἄρεσε ὑπερβολικά κ' ὅτι θὰ ἦταν ἐνθουσιώμενος ἂν εἶχε τὸν τόσο ὁμορφο κορίτσι γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς του. Ὁ φτοχὸς Νάυ ἔσκαθε τότε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἔδραζε μιά. Ἐτρίξε μόνο τὰ δόντια του, ἐνῶ τὰ μερὰ, ὅμοια μὲ ἐλέφαντος μάτια

τον σπιθοδοῦσαν παρόξενά...

— Πάροξε! εἶπε

μιά μέρα στὸ λοχαγὸ Νταρθὶλ. Οἱ ἰθαγενεῖς αὐτοὶ εἶνε πολὺ ἐκδικητικοί... Ἐπειτα δὲν τὸ βρῖσκω καθόλου ὁσοστὸ νὰ ἐπινοήσω αὐτὸ τὸν ἀνθρώπο μπροστὰ τὴν γυναῖκα του...

— Νὰ ἐκδικηθῇ αὐτὸ τὸ ζῶο! φώναξε ὁ Νταρθὶλ οἰκνῶντας στὰ γέλια. Δὲν τοὺς ξέρεις καλὰ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐοῦ... Οἱ ἰθαγενεῖς δὲν ἔχουν αἷμα στὴς φλέβες τους, ἀλλὰ γάλα κοκοφορνίκους!

Καὶ φωνιάζοντας τὸ Νάυ, τὸν ῥώησε:

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, Νάυ, ὅτι εἶσα ἓνα ζῶο, ἓνας χοιρίλλας;...

— Μάλιστα, κίριε... Μάλιστα, κίριε... ἐτραύλασε ὁ δυστυχισμένος ἰθαγενής, οὐδόντας τὸ κεφάλι.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες, ὁ Νταρθὶλ πήρε τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἔληγε ἡ ἀποστολὴ του καὶ ἐπέροετο νὰ γυρίσῃ στὴ Γαλλία. Τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως του, παρόξενε στοὺς ἀξιοματικούς του συντάγματα τὸν πλουσιώτατο γέιμα. Ὁ φτοχὸς Νάυ κατέβαλε κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ γιὰ τὸ γέιμα αὐτὸ τὰ νοστιμότερα καὶ σπανιότερα φαγητὰ καὶ ποτὰ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων προσκεκλημένων, ὁ Νταρθὶλ εἶχε καλέσει καὶ ἀρετὲς γυναῖκες, ἡ περισσότερες τῶν ὁποίων ἦσαν μιάδες.

Χάρη στὰ καλά φαγητὰ, στὰ δυνατὰ κρασιὰ καὶ τίς ὁμορφες γυναῖκες διώξαμε γρήγορα κάθε κακὴ σκέψῃ κ' ἀρχίσαμε νὰ εὐθυμοῦμε. Τὸ γλέντι εἶχε ἀνάμει καλά, ὅταν ἔξωφρα εἶδαμε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνουν μέσα ἀγά, ἐπιβλητικά, τέσσερες στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν ἐπάνω σ' ἓνα στήφια ἀπὸ μπαμπού τὴ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου»... Ἦταν μιά ἐκπληξὴς ποὺ μᾶς ἐπεφύλασε ὁ Νταρθὶλ.

Ὅταν οἱ στρατιώτες ἀπόθεσαν τὴ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου», τυλιγμένη μ' ἓνα κάτασπρο πέπλο, στὴ μέση τοῦ τραπέζιου, ὁ Νταρθὶλ ἔκανε νόημα στὸ Νάυ νὰ ἔσσκεπασὴ τὸ σῆμα τῆς... Ἐνὰ παρόξενο θέαμα παρουσιάστηκε τότε μπροστὰ στὰ μάτια μᾶς:

Ἡ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου», μεταμορφωμένη σὲ φρονιέρι, εἶχε ζῶσει γύρω ἀπὸ τὴ μέση τῆς διὰ χοιρίτες ἀρμαθὲς μανιάνες, στὰ χέρια τῆς φοροῦσε βραχιόλια ἀπὸ λωτοῦς, στὰ πόδια τῆς εἶχε καλτσιδέτες φλοῖους κανίλλας, στὸ λαμπο τῆς ἓνα γιορντάνι ἀπὸ μαρκωστάν καὶ στὸ κεφάλι τῆς μιά τιάρα ἀπὸ ἀνάμ.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν πολὺ χαριτωμένο, καὶ ὅλοι μᾶς χειροκροτοῦσαμε μὲ ἐνθουσιασμό.

Ὁ Νταρθὶλ ἔδωσε τὸ χερί στὴ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου». Αὐτὴ κατέθηκε τότε ἀπὸ τὸ τραπέζι καί, περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν καθέναν μᾶς, μᾶς ἐμιοῖσε τὰ φροντὰ τῆς.

Ὁ καθέναν μᾶς ἔπαρνε ὁτι τοῦ ἄρεσε ἀπ' αὐτὸ τὸν ζωντανὸ κητο. Εἶχαμε ὅλοι μεθυσμένοι σχεδόν. Σὲ μιά στιγμὴ ὁ Νταρθὶλ, ὑψώνοντας τὸ ποτήρι του, ἀρχισε νὰ μᾶς προσφωνῇ. Ἀὐθιμοῦμαι τὴ εἶπε ἀκριβῶς, Θιμοῦμαι ἀόριστα μόνο δαι, γιελόντας ἔξωφρα στὸ Νάυ, ἦπε γελώντας εἰς ἕγαν ἐαυτοῦ τὸ ζῶο, αὐτοῦ τοῦ χοιρίλλου, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ὁμορφὴν γυναῖκα καὶ στοὺ ὁποῖοι τίς φλέβες οἶνε γάλα κοκοφορνίκους...

Δὲν εἶχε προφτάσει ὅμως ἀκόμα νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο του, ὅταν ἔξωφρα εἶδαμε τὸ ποτήρι του νὰ τοῦ πέφτῃ τριφάλα ἀπὸ τὰ χέρια κ' αὐτὸν τὸν ἴδιο νὰ σοριάζεται μπροῦντα πάνω στὸ τραπέζι.

Μιά σφαῖρα τοῦ εἶχε τριπτήσῃ τὸ λαμπο!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ πέθανε ἀπὸ ἀκατάσχετη ἀμωροαγία.

Σὲ μιά στιγμὴ, καθὼς ἔστρεφα πίσω, εἶδα ἑσπασμένο σὲ μιά γωνία τὸ Νάυ, γλομῶ, ἐξαγυριμένο, νὰ κρατᾷ ἀκόμα στὰ χέρια του τὸ δ-πλο μὲ τὸ ὁποῖο ἐσκόπετο τὸ δυστυχισμένο Νταρθὶλ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ διάταξε τὸν τωφερισμὸ του. Ὁ Νάυ ὄσπασο ἀντίκρισε τὸ θάνατο μὲ ἀξιοθαύμαστη φριγμαῖα. Ἡ «Νεραΐδα τοῦ Φεγγαρίου» πούλασε ὅλα τὰ κομματιὰ τῆς κ' ἀγόρασε ἓνα φέροτρο, ὁποῦ ἐποκοβήθηκε τὸ πτόμα τῶν ἀνδρῶς τῆς.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ Νάυ σοριάζεται νερῶς, μὲ τὸ στήθος του κατατραπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες τοῦ ἐκτελειώτου ἀσπασμάτου, ἡ γυναῖκα του ἔσκαθε ἀπὸ πάνω του κ' ἀφῶς τὸν ἔβλεπε καὶ τοῦ χένεσε τὰ καταματωμένα μαλλιά του, τοῦ ἔβαλε ἔπειτα στὸ στήμα ῥια σαρκιά εἰς, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τῶν ἰθαγενῶν τῶν χορῶν ἔσκειον.

Ἐστερα, πέφτοντας μπροῦντα, ἀρχισε νὰ φριφριξῇ ἓνα θλιβεροῦ μοιρολόγι.

Ὁμολογῶ ὅτι λυπήθηκα αὐτὴ τὴν γυναῖκα, αὐτὸ τὸ ἄδο, χαριτωμένο πλάσμα, ποὺ ἦταν χαριτωμένο γιὰ νὰ γέλι καὶ γιὰ τραγοῦδὰ καὶ ὄχι γιὰ νὰ κλαῖρη.

Τίς βλέπαμε νὰ τρέχουν καὶ νὰ παίζουν στολισμένες μὲ λουλούδια...

